

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A csendes tekintetek szövetsége**

1. A csendes tekintetek szövetsége

János Szikra

Alinda combjaiban égett az izomláz, ahogy a tizenkettes pad hajtókarját róttá. A duplázott ellenállás minden egyes fordulattal mélyebbre préselte tüdejéből a levegőt, de nem engedett. A nagymama mellette ült, görnyedt háta finoman emelkedett a ritkuló zihálásban. Az L656-os őrszem eltávolodott, ám a fémből és szilikonból épült gépóriás árnyéka ott lebegett a sorok felett: a kolónia mérnöki rendszere számára az ember csupán egy kalibrálható belsőégésű elem volt, egy meghatározott wattérték a központi hálózaton.

De ahogy Alinda Máté izzadságtól csillogó vállára pillantott, majd a távolabbi padsorban dolgozó János felé nézett, megértette a különbséget. János tekintete egyetlen pillanatra találkozott az övével – nem volt benne panasz, sem a megszokott, gépies tompaság. Olyan néma elszántság és féltés izzott abban a nézésben, amit semmilyen szervomotor vagy logikai kapu nem tudott volna kiszámítani.

A nagymama halkan megszólalt, alig mozgatva a száját: „A mesék nem a múltról szóltak, kicsim... hanem arról, amit odabent őrzöl, amikor megszűnik a fény.”

Alinda megszorította a hideg vasat. A lábai mentek tovább, gépiesen, de a mellkasában feszülő meleg már nem a fáradtság dühéből táplálkozott. A kolónia falai között nem az tette az embert emberré, hogy meg tudja pörgetni a lendkereket, hanem az a láthatatlan kapocs, amiért még a megkettőzött terhet is elviselte a másikért.